

זמני השבת בפינסק:

הדלקת נרות: 19:54

מנחה ע"ש: 20:00

שחרית: 9:30

מנחה: 19:40

יציאת השבת: 21:10

השבת בפינסק

יוצא לאור ע"י תלמידי ישיבת "פאר ישראל" פינסק, בלרוס

פניני הפרשה

הרב שרגא סימנס

"השבת אבדה" היא אחת מ-613 המצוות שבתורה. ברמה הבסיסית ביותר, הכוונה היא שאם אנו מוצאים כסף או חפץ כלשהו, אנו מחויבים לחפש אחר הבעלים ולהשיבם אליהם. התורה מוסיפה ממד עמוק יותר: "לא תוכל להתעלם". הציווי הזה מוציא מכלל אפשרות את היכולת להעמיד פנים שלא ראינו את האבדה, ולהמשיך בשגרת חיינו. במשנים מעשיים הכוונה היא, שמוטל עלינו לתלות מודעות באזור בו נמצאה האבדה, במטרה למצוא את בעליה. לדוגמה, נוכל לפרסם מודעה בזו הלשון: "נמצאה מזוודה ב-1 ביולי ברחוב הרצל. בעל האבדה מוזמן ליצור קשר בטלפון מספר 1234567 - 02".

המפתח למודעה טובה, הוא לחשוף מספיק פרטים אודות האבדה, כך שיעזרו לבעליה לזהות שמדובר בחפץ שלו, אך אם לפרסם יותר מיד פרטים, בכדי שלא יבואו אנשים ויטענו באופן כוזב שהאבדה שייכת להם. כל מי שמתקשר וטוען שהמזוודה שלו, יתבקש לתת סימנים מזהים בסיסיים של החפץ (צבע, גודל, וכד'). ואולי אף לפרט כמה מן הדברים שהיו בתוך המזוודה. בדרך זו, אנו יכולים להיות בטוחים שהאבדה תושב לבעליה האמיתיים.

הכלל שהכרנו כילדים: "זה שלי כי אני מצאתי ראשון" – בהחלט לא משקף את התפיסה היהודית! דבר נוסף שאנו מחויבים לו במסגרת המצווה, הוא לקייח אחריות על הנזק שנגרם לרכושו של הזולת. הדוגמה הקלאסית לכך היא מקרה, שבו לרוע מזל, "דפקתי" רכב אחר שחנה במגרש החניה. במקרה כזה, עלי להשאיר פתק עם מספר הטלפון שלי על המכונית הפגועה. הנמרא (בבא מציעה דף ל"א ע"א) מרחיבה את מושג ה"אחריות לנוק", ומסבירה שגם "מניעת נזק" היא חובה המוטלת עלינו. לדוגמה, אם ביתו של שכנך עומד להיות מוצף, והוא לא נמצא בבית, עליך לעמוד ולבנות חומה של שקי חול בכדי למנוע את הנזק העתידי לבוא. (מותר לך לאחר מכן לבקש פיצוי ותגמול על מעשך).

אני זוכר מקרה שאירע בביקורי הראשון בישיבה בירושלים. עמדתי והבטתי בלוח מודעות התלמידים וקראתי בפרוף את המודעות שהיו תלויות שם. אחת מהמודעות משכה במיוחד את תשומת לבי: אותו אדם יכול היה לשובור את הספל, לא לספר על כך לאף אחד, ואיש לא היה יודע דבר. אך הוא היה נחוש לסיים את האירוע בצורה הגונה. האם לא היה נפלא אילו כל העולם היה נוהג באופן שכזה? אך זהו אינו סוף הסיפור. כעבור שבוע, שוב עמדתי מול אותו לוח מודעות, והבחנתי בדבר מדהים. נוסח המודעה השתנה. במקום המילה "בטעות", הייתה כתובה המילה "ברשלנות". ראה כי לאחר שחשב על זה, הבין מפרסם המודעה, שלא הגדיר את מעשיו באופן מדויק כשארם ששבירת הספל הייתה תאונה בלבד! הרחבה נוספת של מצוות "השבת אבדה", היא לשמור על הרכוש האבוד עד שיוחזר לבעליו. כלומר, אין לנו רשות להשתמש באבדה, אנו רשאים רק מחויבים לטפל בה כראוי.

הנמרא (תענית דף ל"ה ע"א) מספרת סיפור על קבוצת תרנגולות שנשכחו בטעות בחצרו של רבי חנינא בן דוסא. מרגע זה ואילך היה רבי חנינא מחויב לטפל בתרנגולות הללו עד שיימצא בעליהן. התרנגולות הטילו ביצים, מהביצים בקעו אפרוחים, ולא עבר זמן רב עד שכל החצר שלו התמלאה בלהקה שלמה של עופות! בכדי להתמודד עם הקושי, הוא מכר את כל העופות, ובמקומן קנה כמה עזים. רבי חנינא קיים בהידור את מצוות השבת האבדה, ונ"ל כך הכפיל את עושרו המקורי של בעל האבדה. כשסוף סוף הגיע בעל התרנגולות לאסוף את רכושו, הוא גילה שבבעלותו עמד שלם של עזים! כשאנו לוקחים את כל זה בחשבון, בואו ונמייץ לעצמנו את הסיפור הבא:

קובי, סוכן מניות בבורסה, מתקשר לחברו בני. "יש לי טיפ בקשר למניה החדשה", אומר קובי. "היא הולכת להכפיל את ערכה הליילה, זה בטוח!" "אה, שמעתי כבר על הטיפים החמים האלה", אומר בני בביטול. "תודה בכל אופן, אני מוותר". לאחר שבוע מקבל בני טלפון נוסף. "הלו, בני? זה אני, קובי. אתה זוכר את המניה החדשה הזו שסיפרתי לך עליה? אז השקעתי בה 10,000 שקל, והיא אכן הכפילה את עצמה בן-לילה! דממה לי שהיא עומדת להמשיך ולטפס, אז החלטתי להשקיע בה שוב את כל ה-20,000 שקלים שלי. עדיין לא מאוחר שבידך להיכנס לתמונה. אתה מעוניין?"

"לא תודה", אומר בני. "כל מה שעולה, גם חייב לרדת בסופו של דבר. אני מוותר". כעבור שבוע נוסף מקבל בני שיחת טלפון. זה שוב קובי. "וואו, זה פשוט מדהים. המניה הזו ממשיכה להכפיל את עצמה, וכיום ההשקעה שלי שווה מעל 100,000 שקלים. נו, בני, למה שלא תשקיע במניה הזו? היא פשוט נפלאה!"

שבוע אחר שבוע, חודש אחר חודש, ממשיכים לצלולי הטלפון להגיע. המניה של קובי ממשיכה להמריא ובני ממשיך להישאר מחוץ לעסק. יום אחד מצלצל הטלפון של בני. (הוא מקווה בלבו שלא מדובר שוב בקובי, שיספר לו על עוד חדשות מהבורסה). "הלו, זה אני, קובי. אני רוצה לומר לך משהו. אתה זוכר שלפני כמה חודשים התחלתי להשקיע במניה הנחרת הזו? אז באותו הזמן שהשקעתי 10,000 שקלים עבור עצמי, לקחתי עוד 10,000 שקלים, והשקעתי אותם בשמן. היום נירדות הערך האלה שווים יותר ממיליון שקל. אנוחנו חברים טובים, ומאד אכפת לי ממך. אז אם רק תחזיר לי את ה-10,000 השקלים הראשונים שהשקעתי בשמך, כל המיליון יהיו שלך!"

האם תוכלו לדמיין לעצמכם עסקה שכזו?

כעת נסו להשליך זאת על ההיסטוריה היהודית. משה רבנו ועד הרמב"ם, מבית המקדש ועד למדינת ישראל המודרנית, אבותינו הקדמונים השקיעו, נלחמו והקריבו את עצמם בכדי לבנות את המורשת היהודית. מורשת של חוכמה, של ערכים, של חינוך, של אכפתיות הדדית ודאגה כלפי העולם כולו. במשך 3000 שנה, העם היהודי השקיע אוצר שהולך ומצטבר עם השנים, וכעת כולנו יכולים לבוא ולפרוע אותו!

מצוות "השבת אבדה" איננה מתייחסת רק לחפצים שאבדו, אלא גם לאבדות מופשטות יותר. לדוגמה, אם אדם מסוים "איבד" את הקשר שלו עם חברו עקב ייחוס שהתערער ביניהם, עלינו לנסות ולשקם את מערכת היחסים שביניהם, ולהשיב את הקשר האבוד.

השנה, כשאנו עומדים בפתחם של הימים הנוראים, נסו לחשוב על משהו שאתם מכירים, שאולי "איבד" כל מיני דברים במהלך חייו. נצלו את זמן החגים לעזור לו "להשיב" את אבודותיו. יתכן שלכך מתכוון הפסוק בפרשתנו: "ואספתו [את החפץ האבוד] אל תוך ביתך" (דברים כב, ב).

נסו זאת. קחו אחריות. יתכן שהמאמצים שלכם יהיו שווים מיליונים. (aish.co.il)

ראש ישיבת "פאר ישראל"
תלמידי ישיבת "פאר ישראל" פינסק,
אברכי הכולל,
מורי ומורות בתי הספר "בית אהרן",
תלמידי ותלמידות בתי הספר "בית אהרן",
חברי קהילת "בית אהרן וישראל",
וידידי קהילת פינסק די בכל אתר ואתר
מברכים מעומקא דליבא את
הרה"ג ר' משה וריקי פימה שליט"א
לרגל השמחה השרויה במעונם
בהולדת התאומים
שיזכו להכניסו כבריתו של אברהם אבינו
בעתו ובזמנו
ולגדלם לתורה, לחופה ולמעשים טובים

באוראי מנחה...
אצל הכתן הגדול
מרן החפץ חיים בראדין
ככ"ד באלול יום הירצויות
יציאה בטו"ש נצבים וילך - א' דסליחות
חורה בתוך 24 שעות

ראדין
ציון מרן החפץ חיים
ישיבת ראדין

ראדין
ציון ר' חיים מוולוז'ין
ישיבת וולוז'ין - עץ חיים

ראדין
ציון ר' ירוחם הלוי ליכוביץ "המשגיח"
ישיבת מיר

מחיר מבצע \$999
מספר הטקומוט מוגבל
057-3128882 052-5833181
radin5769@gmail.com

זכר צדיק לברכה

ר' פנחס ב"ד אברהם אבא שפירא מקוריץ י' אלול ה'תקנ"א
ר' יעקב געזונדהייט בר' יצחק, אב"ד ורשא י"ג אלול ה'תרל"ח
(zadikim.org)

סיפור לשבת

העבודה במתחרת היהודית הרגיעה אותה במעט. היא הקדישה שעות רבות כדי לערוך צילומים של עלונים יהודיים. לו תיתפס היא עלולה להיענש ב-7, 8 או אפילו 12 שנות בכלא הרוסי או בסיביר. אך היא למדה להשליך את הפחד מאחורי גווה ולהביט קדימה, באומץ ובנחישות.

היה זה אחר הצהריים שגרתה כשקטיה דחפה את עגלת הקניות שלה שהייתה עמוסה לעיפה בצילומים. היא הגיעה לתחנת הרכבת התחתית, לצד המסילה עמד המורה שלה כשהוא מחכה לקבל את הצילומים ולשלם לה עבור עבודתה. לפתע חשה קטיה – שכמו סירובניקים רבים פיתחה מעין ראדאר פנימי – בזוג עיניים הנעוץ בה. גל של קור חלף בגבה. מישהו עוקב אחריה. מישהו מחכה לרגע הנכון כדי לתפוס אותה "על חם".

הא שבה לעצמה והמשיכה לצעוד קדימה כשהיא מתרחקת מן המורה שלה, כאילו לא הכירה אותה כלל.

היא ניצלה בנס. אך היה עליה להתכונן לפעמים הבאות. ידידיה במחלת היהודית סייעו לה להכיר עיתונאי הולנדי (ריימונד וון דם בוגארט) וזוג יהודי אמריקני שעבד בשגרירות האמריקנית. קטיה יצרה עמם יחסים קרובים. לו יארע לה משהו חלילה, ידעו על כך בארצות הברית, באמסטרדם ובעולם כולו.

ולמרות זאת הק.ג.ב. לא נרתע. לא חלף זמן רב וקטיה הבחינה שעוקבים אחריה ביום ובלילה להיכן שהיא הולכת. אך המעקבים לא גרמו לה להפסיק את הפעילות המחתרית שלה. להיפך: הייתה זו הרתעה שהמריצה אותה להיות פעילה יותר בחייה היהודיים.

הנקישה בדלת ממנה חששה כל כך הגיעה באחד מלילות החורף הקרים. קטיה הייתה לבדה והשעה הייתה מאוחרת. עד אז סוכני הק.ג.ב. צעדו אחריה ברחוב אך שמרו מרחק; האזינו לשיחות הטלפון שלה אך לא הפריעו לה. נראה שכעת הם הכריזו מלחמה גלויה נגדה.

שישה אנשים צעדו לתוך ביתה והמנהיג שלהם הושיט לה צו חיפוש חתום על ידי בית המשפט. לא היה לה להיכן לברוח. הלב שלה פעם במהירות אך היא העמידה פנים שלווה. "בבקשה תצעדו יחדיו" היא אמרה להם. אם הם חפצים במלחמה, זה השטח שלה וכאן היא השולטת. "אתם יכולים לחפש כאוות נפשכם" היא אמרה בעיניים בוהקות, "אך אל תתפזרו בכל הדירה. לכו יחדיו". סוכני הק.ג.ב. הקשוחים נדהמו לשמע דרישתה אך למרות זאת הם צייתו. במשך שעות של חיפוש הם סקרו כל פיסת נייר בשולחן העבודה, בארון הספרים ובארונות הבגדים שלה. תחת מבטה הדרוך הם השיבו את הכול למקום. הם הגיעו לארון בו הייתה שומרת בדרך כלל את מכונת הצילום שלה. המנהיג, שפתיו מכווצות, סובב את הידית ופתח את הדלת לרווחה. מדפים ריקים ניבטו משם. הוא הכניס את ראשו לתוך הארון ומישש את המדפים. שכבה קטנה של אבק כיסתה את אצבעותיו. כל אחד מהם בתורו הכניס את ראשו אל הארון ושב בידים ריקות.

בסופו של דבר הגיע הלילה הארוך אל קיצו. כשהשמש עלתה והשוטרים עזבו הרשתה קטיה לעצמה לנמנם. שוב היא כמעט ונתפסה. רק שבוע קודם לכן היא החליטה להחליף את מכונת הצילום הישנה שלה, אותה מכרה תמורת סכום זעום. כשקרני השמש החלו להאיר את דירתה, רעדה קטיה מן התחושה שהיה זה האלוקים שנתן בליבה את הרצון למכור את המכונה המיושנת. זה מה שהציל אותה. [המשך בשבוע הבא א"ה] (chabad.org)

פרק ג

קולונל גנרל אנטולי איבנוביץ' קובליוב היה גבוה מאוד, ככל הנראה כשני מטרים. נראה כי חזונו הצבאית התפוגגה כליל לאחר שהות של שנים באווירה משרדית, אך תנוחתו אמרה כולה נתינת פקודות. "את קומראד אומנסקי, בת עשרים ושש" הוא אמר והחל לשוחח בהרחבה על חשיבות ברית המועצות.

תוך כדי שהוא מגיע למטרת השיחה הוא אמר בכנות מעושה. "את רוצה לעזוב את ברית המועצות. את רוצה לחיות כמו יהודיה. בסדר גמור."

הוא נשען לאחור והניח את ידיו מאחורי ראשו. על הקיר מאחוריו תלו תמונות של לנין וברז'נייב. קטיה המתינה בנימוס.

לפתע התיישב איבנוביץ' ונעץ בה מבט חודר. "מה את יודעת?" הוא צעק. "התעמולה הציונית לא מספרת לך באלו קשיים תתקלי בארץ כעולה חדשה".

"הקשיבי קומראד" הוא אמר שוב בקול רגוע. "אנו נציע לך חיים טובים בהרבה. נקבל אותך לבית הספר הגבוה ביותר של הק.ג.ב. תהיה זו הזדמנות מצוינת עבורך ללמוד עברית ואנגלית. כשתסיימי נשלח אותך ללימוד בבית הספר הדתי בבודפשט שם תוכלי ללמוד עוד על דתך. ואז תהיי מוכנה להישלח לארצות הברית ולחיות חיים טובים".

"בתמורה לכך, קומראד, יהיה עליך לפעול כשתקבלי את הפקודות. יש לנו משימה עבורך. זוהי חובתך כאזרחית נאמנה".

קטיה נעצה מבט בתקרה. "סליחה", היא אמרה, "אני לא מעוניינת".

מבט קר נשקף מפניו הזועמות של איבנוביץ'. "מה?" הוא התפרץ, "מה אמרת?"

"לא" אמרה קטיה וקמה מכסאה. "זה לא בשבילי".

"את אומרת 'לא' לקולונל גנרל של הק.ג.ב.?"

קטיה נשמה עמוק. "זו זכותי להחליט כיצד לחיות את חיי" אמרה תוך כדי שהיא ניגשת אל הדלת.

פניו של אנטולי איבנוביץ' אדמו מזעם. "את תמות!" הוא צעק כשהוא מכה באגרופו על השולחן. "לעולם לא תוכלי לעזוב את הארץ הזו! אני, כן אני בעצמי אוודא שתקבלי סירוב לכל חיך. לעולם לא תעזבי את ברית המועצות כל עוד אני חי".

קטיה משכה בכתפיה. "זה בסדר". היא פתחה את הדלת.

"אנו נכריח אותך לקבל את המשימה הזו. אנו נמרר את חיך. לא נרשה לך לעזוב".

קטיה הסתובבה לאחור. "קומראד קולונל גנרל" היא אמרה. "אתה עוד תזרוק אותי מהארץ שלך. יום טוב, אדוני".

מחוץ למשרד קטיה נשענה על הדלת ועצמה את עיניה. היא הבחינה שהיא מתנשמת בכבודות; ידיה הזיעו. מה היא עשתה? היא תמחה לעצמה. מה יקרה אתי כעת? כל סיב בגופה רעד. "אלוקים, אנא" היא לחשה. "רק אתה יכול לעזור לי..."

פרק ד

זמן רב לאחר הפגישה עם הקולונל גנרל קובליוב לא הציק לה אלכסנדר ולדימירוביץ'. אך קטיה ראתה אותו בעיני רוחה בכל מקום אליו הלכה. בעבר, כשהיו משוחחים, היא ראתה ניצוץ של אמפתיה בעיניו. אך כעת היא דמינה אותו כשהוא רודף אחריה עם כלב רועים גרמני והורג אותה באותו מבט סימפטי.